

myndighedernes side, afhænger af de konkrete omstændigheder i sagen, herunder f.eks. om der eksisterer udleveringsaftaler med den stat, som den pågældende opholder sig i, eller om det f.eks. gennem erfaring fra andre sager vedrørende den aktuelle stat på forhånd må anses for udelukket at få den pågældende udleveret, og det i øvrigt ikke er muligt at formå den pågældende til at vende hjem med henblik på fuldbyrdelse af straffen eller at overføre straffuldbyrdelsen til det land, hvor den pågældende befinder sig. Det kan således efter omstændighederne være tilstrækkeligt, at myndighederne ved henvendelse direkte til den dømte har indkaldt den pågældende til afsoning, hvis en anmodning om udlevering eller overførsel af straffuldbyrdelsen på forhånd må anses for udsigtsløs. Hvis den dømtes opholdssted er ukendt, må myndighederne ved efterlysning (f.eks. gennem Interpol) søge at tilvejebringe oplysning herom.

Ved vurderingen af, om der foreligger unddragelse, som suspenderer forældelsen, skal myndighedernes indsats for at gennemføre straffuldbyrdelsen tillægges betydning svarende til praksis vedrørende suspension af forældelse af strafansvar efter straffelovens § 94, stk. 5, 3. pkt.

Højesteret har i 1997 ved to afgørelser taget stilling til, om strafansvaret var forældet, fordi forfølgningen var standset, og hvor den pågældende person, som retsforfølgningen var rettet mod, opholdt sig i udlandet.

I den første sag, der er gengivet i *Ugeskrift for Retsvæsen 1997, s. 779*, blev den pågældende i 1985 tiltalt for i 1980 at have gjort sig skyldig i bl.a. tjenestemisbrug efter straffelovens § 155 og overtrædelse af straffelovens § 296, stk. 1, nr. 2 og 3, om afgivelse af urigtige eller vildledende offentlige meddelelser om et selskabs forhold og om overtrædelse af visse bestemmelser i selskabslovgivningen. Den pågældende havde taget ophold i England.

Højesteret fastslog ved kendelsen, at forfølgningen ikke var standset på ubestemt tid, og at forældelse derfor ikke var indtrådt. Højesteret lagde bl.a. vægt på, at anklagemyndigheden efter en beslaglæggelseskendelse den 9. februar 1989 iværksatte undersøgelser af muligheden for at få den pågældende udleveret eller for at formå den pågældende til frivilligt at møde i retten, og at anklagemyndigheden herved havde fulgt retsmidlet op med de forfølgningsskridt, der inden for det praktisk mulige i den foreliggende sag måtte anses for relevante og rimelige for at søge sagen fremmet. Højesteret fandt imidlertid ud fra en vurdering af den forholdsvis beskedne straf, som en domfældelse kunne antages at ville medføre, sammenholdt med den

ulempe, som beslaglæggelsen medførte, at beslaglæggelsen burde ophæves.

Det kan supplerende oplyses, at der fortsat er rejst tiltale i sagen, der nu afventer berømmelse til domsforhandling.

I den anden sag, der er gengivet i *Ugeskrift for Retsvæsen 1997, s. 1238*, var der rejst tiltale mod den pågældende for ulovlige våbentransporter i perioden juli 1978 til september 1980 efter straffelovens § 110 c, og skyldnersvig efter straffelovens § 283, stk. 1, nr. 1, i februar 1983.

Den pågældende havde været varetægtsfængslet og rejste umiddelbart efter udløbet af varetægtsfængslingen i februar 1983 til udlandet, hvor han hævdede et betydeligt pengebeløb, der var omfattet af en beslaglæggelse. I oktober 1983 afsagde byretten fængslingskendelse over den pågældende in absentia, og anklagemyndigheden efterlyste ham derefter internationalt for skyldnersvig. Et anlageskrift af 27. april 1984 og et tillægsanklageskrift af 9. september 1985 blev begge forkyndt for den pågældende gennem det danske konsulat i Cape Town. Straffesagerne mod andre involverede i sagskomplekset blev fremmet af anklagemyndigheden. I februar 1984 blev den tiltalte begæret udleveret til strafforfølgning fra Sydafrika, men dette blev afvist af det sydafrikanske justitsministerium. Den 25. maj 1994 blev våbenembargoen ophævet, efter at den politiske situation i Sydafrika var ændret, og den 11. august 1995 spurgte anklagemyndigheden Udenrigsministeriet, om udleveringsbegæringen kunne genfremsættes. Udenrigsministeriet meddelte den 18. marts 1996, at den pågældende ville kunne udleveres. Højesteret lagde ved afgørelsen vægt på, at den pågældende rejste til udlandet og tog ophold i Sydafrika, kort tid efter at han først havde været varetægtsfængslet, og at han i udlandet hævdede indestående på en bankkonto, som han vidste var omfattet af byrettens beslaglæggelse til sikkerhed for konfiskationskrav. Højesteret lagde herved til grund, at den pågældende havde taget ophold i udlandet for at undgå strafforfølgningen. Det blev endvidere lagt til grund, at det først efter de politiske ændringer i Sydafrika blev muligt at få den pågældende udleveret til strafforfølgning i Danmark. Anklagemyndigheden fandtes på den baggrund ikke at have standset forfølgningen på ubestemt tid, og sagen fandtes ikke forældet.

Det kan supplerende oplyses, at der fortsat er rejst tiltale i sagen, og at sagen for tiden beror på de sydafrikanske myndigheders behandling af den danske anmodning om udlevering.

Det er efter forslaget ikke afgørende, med hvilket motiv den dømte eventuelt har taget ophold i udlan-